

Az Atlantic az Édenben

Tulajdonképpen ezen az estén nem történik semmi rendkívüli. Hét órára lassan-lassan megtelik az oroszlányi Éden, cigarettafüst, pohárcsengetés és szól a zene.

Amiért mégis más ez az este: vendégzenekar játszik itt harmadik napja, s mint híre ment a városban, nagy sikerrel. Kik ők?

A nevük: Atlantic. Megalakulásuk: 1980. február. A zenekar vezetője: Tisch Ferenc (orgona) gyártásközi ellenőr. A tagok: Fritz Mihály (ritmusgitar), impregnáló, Minka József (basszusgitar) gépszereelő, Szlobodics István (fúvós) villanyszerelő, Ivák István (dob) nevelőtanár, az Esztergomi Tanítóképző Főiskola utolsó éves hallgatója.

A repertoár: Deep Purple, Ottawan, Dschingis Khan, Gombay Danie Band, de sramli, magyar nóta, cigányzene is.

Az első részben amolyan „csalogató”, finom zene szól, az asztaloknál még értjük egymás szavát, a leendő táncolók is még csak erőt gyűjtenek a későbbi discóhoz.

A zenekar vezetője szinte az utolsó pillanatban „esett be” az Édenbe.

— Ma már bejártam szinte egész Nyugat-Magyarországot, munkámmal jár ez a sok utazás. De így vagyunk valamennyien, napközben dolgozunk, este szórakozunk. A zenélés nekünk munka, de hobbi, szórakozás is.

— OSZK-engedélyetek van, tehát ez azt jelenti, hogy egy fellépés után pénzt kaptok. Mégis, ahogy ti zenéltek, azt csak pénzért nem lehet csinálni.

— Valóban, ha csak azért csinálnánk, saját magunkat, s a közönséget csapnánk be. Minden hangszer a miénk, s bizony a jó színvonalhoz megfelelő hangszerek kellenek. No, és több ezer forint.

Egyelőre abba hagyjuk a beszélgetést, a fiúk még a köte-

lező szünetidőt sem tartják be, szinte húzza őket a hangszer.

Közben zsúfolásig telt a szórakozóhely, többen az előtérben reménykednek, hátha lesz üres asztal. Azonban senki nem mozdul, most kezdődik az igazi buli. A főszereplő már a discó, s a jó hangulatban még a zenélést is nehéz abbahagyni.

— Hosszúra sikerült ez a menet! — Ivák István homloka gyöngyözik leginkább, megdolgoztatta hangszere, a dob.

— Soha nem nézzük az órát, tulajdonképpen a táncosok diktálják az iramot, meg a kezemen érzem, hogy jó lenne egy kis szünet...

— Pedig hozzászoktatok a nonstop játékhoz. Bejártatok már a környéket — Oroszlány, Vértessomló, Bokod, Dad, Szák-Szend — szinte minden hétvégetek foglalt.

— Ez igaz. Ez a mostani sorozatfellépésünk mégis szokatlan egy kicsit. Harmadik este játszunk, s bizony a torunk egy kicsit megsínyli. Fellépéseinket saját magunk intézzük, s bátran állíthatjuk, ahol egyszer megismertek bennünket, szívesen várnak vissza. Ez az „önmenedzselés” sok erőnket, energiánkat lekötö, de megéri, mert függetlenek vagyunk.

— Van-e valamilyen nagyobb tervetek a közeljövőre?

— Sok tervünk van, elsősorban új, népszerű számokat szeretnénk megtanulni. Nemrégiben közösen készítettünk egy szintetizátort. Kíváncsian várjuk, hogyan tudjuk megszólaltatni majd.

Közben megérkezik az Éden vendégkönyve is, a fiúk büszkén mutogatják a bejegyzést: „Szeretnénk megköszönni a kedves kiszolgálást, a zenekar lelkes, színvonalas munkáját.” (Mátravidéki Szénbányák Kandó Kálmán szocialista brigádja.)

Ezek után mivel is búcsúhatnánk? További jó zenélést, Atlantic!